

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **A. T.**, IČO: X
sídlem X
zastoupen obecným zmocněncem Z. S.
bytem X

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, č. j. 41416/17/5300-21444-710132,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se dvěma souběžně podanými žalobami předanými k poštovní přepravě dne 20. 11. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, č. j. 41416/17/5300-21444-710132 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 28. 1. 2016, č. j. 334558/16/2114-50522-200531 a č. j. 334678/16/2114-50522-200531 (dále souhrnně označována též jen jako „dodatečné platební výměry“), a tyto dodatečné platební výměry byly potvrzeny. Dodatečnými platebními výměry byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 ve výši 387 963 Kč spolu s penále ve výši 77 592 Kč a za

zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012 ve výši 123 453 Kč spolu s penále ve výši 24 690 Kč, a to z důvodu neprokázání faktického přijetí plnění na vstupu od společností G. t. s.r.o. a W. g. s.r.o.

2. Řízení o shodně argumentujících žalobách směřujících proti shodnému napadenému rozhodnutí soud spojil usnesením ze dne 22. 11. 2017, č. j. 48 Af 32/2017-13, ke společnému řízení.
3. Žalobce předně namítal, že dostatečně prokázal faktické plnění na základě doložení účetních dokladů a jejich řádného zaevidování v účetní evidenci. Nákupy probíhaly ve velkoobchodu M. v X a od jednatelů společností, s nimiž bylo obchodováno, vždy vyžadoval osvědčení o tom, že jsou plátcí DPH. Žalobce tudíž nesouhlasí s tvrzením správce daně, že vznikla pochybnost týkající se věcného plnění žalobce.
4. Žalobce zároveň poznamenal, že Finanční úřad v Mělníku provedl v minulosti vytykácí řízení, v rámci něhož nebyly zjištěny žádné nedostatky a nárok na odpočet DPH ze sporných plnění byl potvrzen.
5. Žalobce uvedl, že dle prvostupňového správce daně i žalovaného společnost G. t. s.r.o. nevyvíjela obchodní činnost a v podstatě nefungovala. Žalobce nicméně doložil kopii rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce pro Žilinský kraj č. P/0110/05/2010 (dále jen „rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce“), z něhož je zřejmé, že společnost G. t. s.r.o. obchodovala i se zahraničím a v předmětné době byla obchodně činná. Následná likvidace společnosti a další s tím spojené úkony nejsou pro daný případ relevantní.
6. Žalobce dále namítl, že postup správce daně považuje za účelový a výsledkem daňové kontroly mělo být doměření daně za jakoukoli cenu. Závěry zpráv z daňových kontrol jsou zcela jednostranné, zohledňována byla pouze stanoviska správce daně, a mezi daňovým subjektem a správcem daně tak panovala nerovnost.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k podaným žalobám navrhl jejich zamítnutí v plném rozsahu. Nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh řízení před správním orgánem a následně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že daňový doklad je jen jedním z důkazů, které správce daně musí hodnotit v rámci procesu dokazování, jedná se o důkazní prostředek, kterým prvotně daňový subjekt prokazuje správci daně uskutečnění zdanitelného plnění. Daňový doklad však lze akceptovat jen tehdy, odpovídá-li realitě. Samotným předložením formálního dokladu nedochází k automatickému prokázání nároku na odpočet daně, ten musí být fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním. Další podmínkou pro uznání nároku na odpočet daně je prokázání uskutečnění zdanitelného plnění osobou uvedenou na dokladu, jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 7 Afs 151/2014-32.
8. Jelikož nebylo možné ověřit, zda žalobcem předložené faktury skutečně vystavili deklarovaní dodavatelé a zda předmětná plnění fakticky uskutečnili, když podpisy na žalobcem předložených daňových dokladech neodpovídaly podpisovému vzoru jednatele deklarovaných dodavatelů zveřejněnému v obchodním rejstříku, vyzval správce daně žalobce výzvou ze dne 12. 6. 2015, č. j. 2873740/15/2114-60561-202775, k prokázání faktického přijetí předmětných zdanitelných plnění v deklarovaném rozsahu a od jím deklarovaných dodavatelů. Jelikož žalobce na výzvu správce daně reagoval pouze sdělením, že žádný právní předpis ani jiné nařízení nestanoví povinnost, že faktury musí podepisovat

jednatel společnosti, neodstranil dle žalovaného pochybnosti správce daně vyjádřené ve shora uvedené výzvě, a neunesl tak důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Součástí sdělení žalobce sice bylo i rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce, touto písemností však nebylo prokázáno, že plnění od dodavatele G. t. s. r. o. se uskutečnilo tak, jak je uvedeno na daňových dokladech, a že tyto daňové doklady byly vystaveny dodavatelem G. t. s. r. o.

9. Žalovaný souhlasí se žalobcem, že daňové doklady nemusí být podepsané jednatelem. Pokud však žalobce doložil doklady, které za deklarované dodavatele byly podepsány osobou odlišnou od jednatele, a z dostupných údajů bylo zjištěno, že uvedení dodavatelé neměli žádné zaměstnance a ze spisového materiálu nevyplývá, že by zmocnili jinou osobu k jejich zastupování, lze v tomto spatřovat skutečnost odůvodňující oprávněné pochybnosti správce daně o tom, že předmětné doklady vystavili deklarovaní dodavatelé.
10. Žalovaný dále podrobně popsal, jaké skutečnosti vedly správce daně k závěru o vážných a důvodných pochybnostech o tom, že zdanitelná plnění byla uskutečněna právě deklarovanými dodavateli. Dodavatel W. g. s.r.o. nebyl registrován k dani z příjmů ze závislé činnosti, je tedy otázkou, kým byly předmětné faktury vystavovány, když podpis neodpovídá podpisovému vzoru jednatele. Nadto byl uvedený dodavatel dne 3. 9. 2013 zrušen s likvidací. Dle likvidátora dodavatele nemá a ani neměl k dispozici za kontrolovaná zdaňovací období účetnictví dodavatele W. g. s.r.o. Dodavatel G. t. s.r.o. je nekontaktní, od roku 2011 nepodává daňová přiznání k DPH. Registrace k DPH byla zrušena dne 17. 4. 2012 z důvodu neplnění povinností vůči správci daně. Ani dodavatel G. t. s.r.o. nebyl registrován k dani z příjmů ze závislé činnosti, a je tedy rovněž otázkou, kdo předmětné faktury vystavil. Dne 24. 6. 2015 byl dodavatel G. t. s.r.o. zrušen s likvidací.
11. Žalovaný uvedl, že vytýkáci řízení nemůže svým rozsahem nahradit daňovou kontrolu a ani zjištění z něj plynoucí nemohou být tak komplexní. Jako neopodstatněné pak žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že byla daňová kontrola provedena pouze za účelem doměření daně za jakoukoli cenu. Správce daně vyhodnotil každý důkaz jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Svůj myšlenkový proces zachytil v písemnosti č. j. 3785838/15/2114-60561-202775, s jejímž obsahem byl žalobce seznámen na jednání dne 5. 11. 2015 a poté také při projednání zprávy o daňové kontrole.
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 26. 1. 2012 podal žalobce přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011, v rámci nějž uplatnil nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění ve výši 487 275 Kč (vlastní daňová povinnost činila 3 498 Kč). Dne 26. 4. 2012 podal žalobce přiznání k DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012, v němž uplatnil nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění ve výši 272 476 Kč (ve výsledku žalobce vykázal nadměrný odpočet ve výši 61 630 Kč).
13. Protokolem ze dne 8. 12. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola DPH za předmětná zdaňovací období v rozsahu přijatých zdanitelných plnění. Z výpisů z obchodního rejstříku ve spise vyplývá, že jednatelem dodavatelů W. g. s.r.o. a G. t. s.r.o. byl N. L. T.. Z faktur vystavených těmito dodavateli za předmětná zdaňovací období, které žalobce správci daně předložil, je pak patrné, že se podpisy na nich nacházející neshodují ani v jednom případě s podpisovým vzorem výše uvedeného jednatele. Z údajů o registraci k DPH přitom bylo zjištěno, že společnosti G. t. s.r.o. byla zrušena registrace k DPH z důvodu neplnění povinností dne 17. 4. 2012.

14. Výzvou ze dne 18. 5. 2015 byl N. L. T. vyzván správcem daně k zapůjčení dokladů týkajících se obchodních vztahů uskutečněných v období od 1. 1. 2010 do 31. 3. 2012 mezi žalobcem a dodavatelem W. g. s.r.o. a G. t. s.r.o. Výzvu si adresát nevyzvedl, a zůstala tak bez reakce. Dle písemného sdělení ze dne 28. 2. 2018 JUDr. D. M., likvidátorky společnosti W. g. s.r.o., je uvedena společnost nekontaktní, stejně tak její jednatel N. L. T. a ze strany společnosti jí nebyly předány žádné doklady ani účetnictví.
15. Výzvou správce daně ze dne 12. 6. 2015 byl žalobce vyzván mimo jiné k tomu, aby prokázal správnost a oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH na základě dokladů o nákupu zboží, kde jsou jako dodavatelé uvedeny společnosti W. g. s.r.o. a G. t. s.r.o. Správce daně ve výzvě popsal (obdobně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě), na základě jakých skutečností dospěl k závěru o existenci důvodných pochybností, že k deklarovaným plněním fakticky došlo a že je uskutečnily právě ty osoby, které jsou na dokladech uvedeny jako poskytovatelé plnění. Žalobce byl stejnou výzvou vyzván k prokázání správnosti a oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet DPH na základě dokladů o nákupu zboží, kde je jako dodavatel uvedena společnost 1. N. S. s.r.o.
16. Na výzvu žalobce reagoval sdělením, že faktury nemusí být podepsány jednatelem, a v příloze zaslal kopii rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že společnost G. t. s.r.o. vystavila dne 25. 1. 2010 fakturu č. x S. G. – F. E., které měla dodat 40 kusů nebezpečných výrobků.
17. Dne 5. 11. 2015 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění daňové kontroly za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 a 1. čtvrtletí roku 2012. Správce daně v kontrolním zjištění shrnul, že nebylo prokázáno, že předmětná plnění od společností W. g. s.r.o. a G. t. s.r.o. byla fakticky uskutečněna a že tato plnění uskutečnily právě ty osoby, které jsou jako poskytovatelé těchto plnění uvedeni na dokladech. Naopak co se týče dodavatele 1. N. S. s.r.o., dospěl správce daně k závěru, že žalobce prokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH, když bylo správci daně zasláno vyjádření bývalého jednatele dodavatele 1. N. S. s.r.o. spolu se seznamem dokladů vystavených tímto dodavatelem, který korespondoval s doklady předloženými žalobcem ke kontrole.
18. K výsledku kontrolního zjištění zaslal žalobce vyjádření ze dne 7. 12. 2015, v němž argumentoval tím, že mu nepřísluší zjišťovat, zda dodavatelé W. g. s.r.o. a G. t. s.r.o. jsou registrováni k dani z příjmů ze závislé činnosti. K rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce pak sdělil, že mělo sloužit jako podpůrný důkaz o tom, že předmětná společnost v kontrolovaném období fungovala a dodávala zboží i do zahraničí.
19. Dne 26. 1. 2016 seznámil správce daně žalobce s obsahem zprávy o daňové kontrole, v níž nad rámec výsledků kontrolního zjištění uvedl, že žalobci nevytýká, že jeho údajní dodavatelé nebyli registrováni k dani z příjmů, ale tato skutečnost byla jedním z důvodů pochybností správce daně o reálném uskutečnění zdanitelných plnění v podobě uvedené na předložených daňových dokladech. K rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce pak zmínil, že po žalobci nepožadoval prokázat, že společnost G. t. s.r.o. fungovala a dodávala zboží do zahraničí, nýbrž to, že se plnění uvedené v daňových dokladech vystavených touto společností vůči žalobci reálně uskutečnilo. Následně dne 28. 1. 2016 vydal správce daně oba dodatečné platební výměry.
20. Žalobce podal proti oběma dodatečným platebním výměrům odvolání, v rámci nichž uplatnil až na drobné odchylky totožné námitky jako v podané žalobě. Nad její rámec pouze uvedl, že nebylo v jeho silách zjistit, že společnosti nebyly registrovány k dani

z příjmu ze závislé činnosti. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím nicméně zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je prakticky shodné s vyjádřením žalovaného k podané žalobě. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 9. 2017.

21. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahují všechny formální náležitosti na ně kladené. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž při rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloby nejsou důvodné. O žalobách soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný udělili k tomuto postupu souhlas.
22. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 3. 2012 (dále jen „zákon o DPH“) je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
23. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
24. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
25. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
26. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
27. Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda žalobci vznikl nárok na odpočet DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 a 1. čtvrtletí roku 2012. Úprava nároku na odpočet DPH je obsažena v § 72 a násl. zákona o DPH. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je základní podmínkou pro možnost uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči plátci uplatnil jiný plátce, prokázání tohoto nároku daňovým dokladem. Pouhým předložením, byť formálně bezvadného, daňového dokladu však nedochází automaticky k prokázání nároku na odpočet daně.
28. Co se rozložení důkazního břemene týče, existuje k této problematice bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 10 Afs 161/2014-42, konstatoval: *„Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, dříve § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a*

poplatků]. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi.“

29. Žalobce sice správci daně předložil formálně bezvadné daňové doklady, čímž zároveň přenesl důkazní břemeno na správce daně, ten však dospěl k vážným a důvodným pochybnostem o tom, zda skutečně došlo k faktickému plnění a zda tato plnění uskutečnili deklarovaní dodavatelé W. g. s.r.o. a G. t. s.r.o. Prvostupňový správce daně a současně i žalovaný podrobně popsali skutečnosti, které vedly ke zmíněným pochybnostem, a tyto řádně prokázali, jak plyne z obsahu správního spisu a z vyjádření žalovaného. Bylo tedy opět na žalobci, aby předmětné pochybnosti správce daně odstranil, k čemuž byl v průběhu daňové kontroly řádně vyzván.
30. Žalobce však vyjma rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce ničeho do dnešního dne nepředložil a ani nenavrhl provedení žádného jiného důkazu. Žalobce konstatoval, že učinil své povinnosti za dost, když správci daně předložil řádné účetní doklady, které byly zaevidovány v jeho účetnictví. V tom však nelze s žalobcem souhlasit. Jak správně žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, je třeba současně respektovat soulad formálně právního stavu se stavem skutečným, což ostatně vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 28. 8. 2018, č. j. 8 Afs 265/2016-59, uvedl: „*Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaevidovaného daňového dokladu, ale i stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem této daně. Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila deklarovaná osoba – plátcem daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá.*“ Je tedy nutné uzavřít, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, když pochybnosti správce daně nerozptýlil a nárok na odpočet DPH neprokázal. Nic na této skutečnosti nemůže změnit ani zmíněné rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce, které se vztahuje pouze k dodavateli G. t. s.r.o., a nikoli již k dodavateli W. g. s.r.o., týká se zcela jiného období, tj. 1. čtvrtletí roku 2010, a zejména nikterak nesouvisí se žalobcem. Uvedenou listinou nejenže nebylo prokázáno, že dodavatel G. t. s.r.o. byl v období 4. čtvrtletí roku 2011 a 1. čtvrtletí roku 2012 aktivní, ale ani to, že došlo v nyní posuzovaném případě k faktickému plnění vůči žalobci a že je uskutečnil právě dodavatel G. t. s.r.o.
31. Ani tvrzení žalobce, že nákupy probíhaly v nákupním centru velkoobchodu M. v P., nemůže obstát, když žalobce nepředkládá jediný důkaz, kterým by tuto skutečnost prokázal.
32. Soud neshledal jako důvodnou ani námitku žalobce, že v minulosti bylo Finančním úřadem v Mělníku provedeno vytykácí řízení, v rámci něhož nebyly zjištěny, na rozdíl od

daňové kontroly, žádné nedostatky a nárok na odpočet DPH byl potvrzen. Soud předně uvádí, že provedení vytykácího řízení nevylučuje možnost zahájit následně daňovou kontrolu. K rozporu mezi vytykáčím řízením a daňovou kontrolou se v minulosti vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v již citovaném rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 10 Afs 161/2014-42: „K tomu je třeba předně uvést, že provedení vytykácího řízení nevylučuje možnost zahájit následně daňovou kontrolu. O překážku by nešlo, až na výjimky, ani v případě zjišťování k těžce daňové povinnosti. Vytykáčím řízením je odlišným institutem od daňové kontroly, zejména je časově omezenější a neumožňuje rozsáhlejší dokazování a intenzivnější zjišťovací zásahy do právní sféry daňového subjektu.“ S žalobcem lze souhlasit do té míry, že je žádoucí, aby výsledek vytykácího řízení a daňové kontroly byl shodný. Pokud tomu tak však není, nejedná se o porušení povinnosti ze strany správce daně, zejména pokud takový důsledek vyplývá ze skutečností, které se správce daně dozvěděl až po skončení vytykácího řízení. Daňová kontrola je oproti vytykáčím řízením podrobnější a důkladnější institut, na základě níž může správce daně dospět k odlišným zjištěním a závěrům.

33. Soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce týkající se účelovosti daňové kontroly. Jak je uvedeno výše, správce daně v průběhu daňové kontroly řádně a podrobně specifikoval, z jakých skutečností vyplynuly vážné a důvodné pochybnosti o tom, že zdanitelná plnění byla fakticky uskutečněna, a to právě deklarovanými dodavateli, žalobce byl vyzván, aby tyto pochybnosti rozptýlil předložením důkazů. Žalobce předložil pouze rozhodnutí Slovenské obchodní inspekce. Žalovaný v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyhodnotil každý důkaz jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Jak závěry uvedené ve zprávě o daňové kontrole, tak odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou přesvědčivé, podrobné a netrpí žádnými rozpory. Předmětem daňové kontroly navíc nebyla pouze plnění od dodavatelů W. g. s.r.o. a G. t. s.r.o., nýbrž i od dodavatele 1. N. S.s.r.o. Argument žalobce, že výsledkem daňové kontroly mělo být doměření daně za každou cenu, nemůže obstát, když v případě posledně zmíněného dodavatele správce daně nepřistoupil k doměření daně, jelikož uzavřel, že žalobce unesl své důkazní břemeno, neboť dostatečně prokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH dle § 72 odst. 1 zákona o DPH.
34. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byly žaloby zamítnuty (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci přitom nevyplývalo, že by úspěšnému žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, ostatně náhradu nákladů ani nepožadoval, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu